

Η Πρόθεση του Θεού με τον Ιώβ—ο Καλός Άνθρωπος να Γίνει Θεάνθρωπος

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Ιωβ 1:1, 8, 2:3, 9, 27:5, 31:6, 42:5-6

I. Η Αγία Γραφή, που αποτελείται από εξήντα έξι βιβλία, έχει έναν μοναδικό σκοπό: ο Θεός, εν Χριστώ ως το Πνεύμα, μεταδίδει τον εαυτό Του σε εμάς, ώστε Εκείνος να γίνει η ζωή μας, η φύση μας και τα πάντα για μας, προκειμένου να ζούμε τον Χριστό και να εκφράζουμε τον Χριστό —Εφ 3:16-17α, Φιλ 1:21α:

A. Αυτή πρέπει να είναι η αρχή που διέπει τη ζωή μας—Ιω 6:57.

B. Με έναν πρακτικό τρόπο, αυτό είναι το δέντρο της ζωής για την απόλαυσή μας σήμερα—Απ 22:14.

II. Ο Ιώβ ήταν ένας καλός άνθρωπος, που εξέφραζε τον εαυτό του στην εντέλεια, με την ευθύτητα και την ακεραιότητά του—Ιωβ 27:5, 31:6, 32:1:

A. Το να είναι κάποιος τέλειος σχετίζεται με τον εσωτερικό άνθρωπο, ενώ το να είναι ευθύς σχετίζεται με τον εξωτερικό άνθρωπο—Ιωβ 1:1.

B. Ο Ιώβ ήταν άνθρωπος ακεραιότητας. Η ακεραιότητα αποτελεί το σύνολο της τελειότητας και της ευθύτητας—Ιωβ 2:3, 9, 27:5, 31:6:

1. Όσον αφορά τον Ιώβ, η ακεραιότητα ήταν η πλήρης έκφρασή του.

2. Κατά τον χαρακτήρα του, ο Ιώβ ήταν τέλειος και ευθύς, και κατά την ηθική του, είχε ένα υψηλό επίπεδο ακεραιότητας.

Γ. Ο Ιώβ φοβόταν τον Θεό, απ' τη θετική πλευρά, και απέφευγε το πονηρό, απ' την αρνητική πλευρά—Ιωβ 1:1:

1. Ο Θεός δεν δημιούργησε τον άνθρωπο απλώς για να Τον φοβάται και να μη διαπράττει το κακό. Αντιθέτως, ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσή Του, ώστε ο άνθρωπος να εκφράζει τον Θεό—Γεν 1:26.

2. Το να εκφράζει κανείς τον Θεό είναι ανώτερο από το να φοβάται τον Θεό και να απομακρύνεται από το πονηρό.

3. Ό,τι είχε επιτυγχάνει ο Ιώβ με τη δική του τελειότητα, την ευθύτητα και την ακεραιότητα, ήταν εντελώς μάταιο. Δεν μπορούσε να εκπληρώσει τον σκοπό του Θεού, ούτε να ικανοποιήσει την επιθυμία Του. Έτσι, ο Θεός μεριμνούσε με αγάπη για τον Ιώβ—Ιωβ 1:6-8, 2:1-3.

Δ. Μόνο ο Θεός γνώριζε ότι ο Ιώβ είχε κάποια έλλειψη—δεν είχε τον Θεό μέσα του. Επομένως, ο Θεός ήθελε ο Ιώβ να Τον αποκτήσει προκειμένου να Τον εκφράζει για την εκπλήρωση του σκοπού Του—Ιωβ 42:5-6.

III. Η πρόθεση του Θεού ήταν ο Ιώβ να γίνει Θεάνθρωπος, εκφράζοντας τον Θεό στις ιδιότητές Του—Ιωβ 22:24-25, 38:1-3:

A. Ο Θεός οδήγησε τον Ιώβ σε μια άλλη σφαίρα, τη σφαίρα του Θεού, ώστε ο Ιώβ να αποκτήσει τον Θεό, αντί για τα επιτεύγματά του με τη δική του τελειότητα, δικαιοσύνη και ακεραιότητα—Ιωβ 42:5-6.

B. Η πρόθεση του Θεού με τον Ιώβ ήταν να τον φθείρει και να τον απογυμνώσει από τα επιτεύγματα και τα κατορθώματά του, που είχε επιτυγχάνει στο ύψιστο επίπεδο ηθικής τελειότητας και ευθύτητας—Ιωβ 31:6.

Γ. Η πρόθεση του Θεού με τον Ιώβ ήταν να κατεδαφίσει τον φυσικό του άνθρωπο, που ήταν άμεμπτος και ευθύς, ώστε να οικοδομήσει έναν ανακαινισμένο Ιώβ στη φύση και τις ιδιότητες του Θεού—Ιωβ 1:6-8· 2:3-6.

Δ. Η πρόθεση του Θεού ήταν ο Ιώβ να γίνει άνθρωπος Θεού, γεμάτος με τον Χριστό, που είναι η ενσωμάτωση του Θεού, ώστε να γίνει το πλήρωμα του Θεού για την έκφρασή Του εν Χριστώ—Α' Τιμ 6:11, Β' Τιμ 3:17.

E. Ο Θεός απογύμνωσε και έφθειρε τον Ιώβ για να τον κατεδαφίσει. Έτσι, ο Θεός είχε τη βάση και την οδό να ανοικοδομήσει τον Ιώβ με τον Εαυτό Του, ώστε να μπορέσει να

γίνει Θεάνθρωπος, όμοιος με τον Θεό στη ζωή και τη φύση Του, αλλά όχι στη Θεότητα, προκειμένου να εκφράζει τον Θεό—Εφ 3:16-21.

IV. Εν Χριστώ ο Θεός συγκροτήθηκε στον άνθρωπο και ο άνθρωπος συγκροτήθηκε στον Θεό. Τώρα ο Θεός και ο άνθρωπος αναμιγνύονται μαζί ώστε να είναι μία οντότητα, την οποία ονομάζουμε Θεάνθρωπο—Μτ 1:21, 23, Λκ 1:35, Τιτ 2:13, Α΄ Τιμ 2:5:

- A. Οι πολλοί Θεάνθρωποι, οι γιοι του Θεού, αποτελούν την αύξηση, την αναπαραγωγή, την αντιγραφή και τη συνέχεια του Χριστού, του πρώτου Θεανθρώπου—Ιω 12:24, Εβρ 2:10, Ρωμ 8:29.
- B. Θεάνθρωπος είναι εκείνος που μετέχει στη ζωή και τη φύση του Θεού, γινόμενος έτσι ένα με τον Θεό στη ζωή και τη φύση Του, εκφράζοντάς Τον—Ιω 3:15, Β΄ Πε 1:4, Α΄ Κορ 6:17.
- Γ. Ο κάθε Θεάνθρωπος έχει γεννηθεί από τον Θεό για να είναι τέκνο Θεού, έχοντας τη ζωή και τη φύση του Θεού—Ιω 1:12-13, 3:6:
 - 1. Ο κάθε Θεάνθρωπος έχει δύο ζωές, την ανθρώπινη και τη θεία, όπως και δύο φύσεις, την ανθρώπινη και τη θεία.
 - 2. Ο κάθε Θεάνθρωπος είναι άνθρωπος ζωής—Α΄ Ιω 5:11-13, Ρωμ 8:2, 6, 10-11.
 - 3. Ο κάθε Θεάνθρωπος είναι άνθρωπος χρυσάφι—Εξ 25:11, Α΄ Πε 1:7, Απ 3:18, 21:18β.
- Δ. Ο κάθε Θεάνθρωπος είναι συγκροτημένος με τον Θεό, έχοντας τον Θεό ως ζωή του, ως προμήθεια ζωής και τα πάντα γι' αυτόν. Συνεπώς, ο κάθε Θεάνθρωπος είναι άνθρωπος αλλά και Θεός, Θεός και άνθρωπος—Εφ 3:16-17α.
- E. Ο κάθε Θεάνθρωπος είναι η νέα κτίση και η δικαιοσύνη του Θεού εν Χριστώ—Β΄ Κορ 5:17, 21.
- ΣΤ. Ο κάθε Θεάνθρωπος αγαπά τον Κύριο με όλη του την ύπαρξη, δηλαδή με όλη την καρδιά, την ψυχή, τη διάνοια και τη δύναμή του—Μκ 12:30.
- Z. Ο κάθε Θεάνθρωπος δεν έχει πεποίθηση στη σάρκα, απαρνείται τον εαυτό, και εξασκεί το πνεύμα για να ζει τον Χριστό—Φιλ 3:3, Μτ 16:24, Α΄ Τιμ 4:7, Φιλ 1:21α.
- H. Ο κάθε Θεάνθρωπος είναι άνθρωπος Θεού που έχει τον λόγο του Θεού, εισπνέοντας την πνοή του Θεού—Α΄ Τιμ 6:11, Β΄ Τιμ 3:16-17.
- Θ. Ο κάθε Θεάνθρωπος συνειδητοποιεί ότι δεν είναι ανεξάρτητο άτομο, αλλά μέρος του συλλογικού Θεανθρώπου—του Σώματος του Χριστού, του ενός νέου ανθρώπου—Α΄ Κορ 12:12-13, Εφ 4:16, Κολ 3:10-11.